

Een grote misser

.....
Lex van Almelo
journalist
.....

Zeker twaalf advocaten hebben Ilonka Brongers en haar man Fred versleten, sinds Ilonka invalide is geworden na een ruggenprik. En bij geen van de juridische procedures boekten zij succes. Voor juridisch adviseur Paul Ruijs vormt dat in zijn nieuwe boek *Medische missers, juridisch gesjoemel* andermaal het bewijs dat medici, advocaten en rechters elkaar de hand boven het hoofd houden.

‘Ilonka Brongers was voor haar klachten al eens eerder bij de dokter geweest. Die hadden niet zoveel om het lijf maar waren net vervelend genoeg om haar regelmatig uit haar slaap te houden. Daarom werd ze op 37-jarige leeftijd voor een kleine operatieve ingreep doorverwezen naar de afdeling gynaecologie van het Diaconessenhuis in Voorburg. [...] Ilonka zou worden opgenomen, eerst voor een curettage en enkele dagen later voor een kleine operatieve ingreep. Bij de intake worden geen afwijkingen of risico’s geconstateerd en Ilonka wordt geregistreerd als een gezonde vrouw. We schrijven januari 1983.’

Dit veelbelovende begin is het beste deel van het boek van Ruijs. De feiten zijn duidelijk en gescheiden van commentaar. Maar na de eerste alinea gaat het mis en komt het niet meer goed. De auteur schakelt meteen over naar het televisieprogramma Buitenhof, waar de Hoofdinspecteur van Volksgezondheid op 1 december 2002 laat weten dat er in de medische sector vele duizenden missers per jaar worden gemaakt en dat deze missers veelal in de doofpot verdwijnen. Dan springt de auteur over naar de cijfers die de minister van Volksgezondheid in 2007 aan de Tweede Kamer stuurde. ‘De schattingen van dodelijke medische missers lopen dan

uiteen van 1500 tot 2000,’ schrijft Ruijs. ‘Onder dit gesternte’ wordt Ilonka verdoofd. Als anesthesist Van Dijk de verdovingsvloeistof in één keer tussen de rugwervels spuit, klapt het hoofd van Ilonka hard naar voren, terwijl haar onderlichaam verstijft. Vanaf dat moment lijdt zij pijn en kan zij haar rug niet meer goed gebruiken. Dan begint ook de lijdensweg van Ilonka en haar man Fred om gelijk te krijgen. De odyssee voert hen langs onvoorstelbaar veel advocaten, tuchtcolleges, civiele gerechten en zelfs langs de procureur-generaal bij de Hoge Raad. Overal halen zij bakzeil.

Ruijs bespreekt alle procedures in extenso en maakt daarmee ook het lezen tot een lijdensweg. Medelijden zou functioneel kunnen zijn, maar de compassie die ik in het begin met Ilonka Brongers had, wordt gaandeweg bedolven onder een lawine van ongesorteerde beschrijvingen en beweringen.

Ruijs blijkt niet goed in staat om de hoofd- en bijzaken te scheiden en te beschrijven wat er nu eigenlijk gebeurt. Voortdurend vraag ik mij af wat nu feiten zijn en waar de interpretatie en het commentaar van de auteur begint. Te meer omdat hij onvoorwaardelijk partij kiest voor de hoofdpersoon en haar opposanten voortdurend zwart maakt, vaak met adjectieven die thuishoren in een scheldpartij.

Net als in zijn vorige boek (*Wij zien u wel in de rechtszaal*) suggereert de auteur dat er van alles mis is in de Nederlandse (tucht)rechtspraak. Hij maakt naar mijn idee wel duidelijk dat advocaten en rechters de schijn van belangenverstrengeling soms niet weten te vermijden. Maar de suggestie dat de rechtsstaat kampt met betonrot, maakt Ruijs niet hard.

Ruijs is eenzijdig en dat keert zich gaandeweg steeds meer tegen de hoofdpersoon. Want waardoor heeft die eigenlijk zoveel advocaten versleten? Uit een paar verdwaalde zinnestjes blijkt dat de man van Ilonka een paar keer flink

.....
uit zijn slof is geschoten. Dat hij op sommige momenten zijn geduld heeft verloren, is goed voorstelbaar. Maar dat advocaten er dan bij gebrek aan vertrouwen mee stoppen evenzeer. En dat de tuchtrechter de klachten tegen deze advocaten ongegrond verklaart, valt ook te verwachten.

Het is niet duidelijk welke rol de auteur speelt in deze zaak. Hij schrijft dat hij in oktober 2003 kennismaat met Fred Brongers. Een paar regels daaronder schrijft hij dat er klachten werden ingediend tegen de ‘(waarnemend) deken en alle betrokken advocaten’. Door wie? Door Ruijs?

Ik heb me tijdens het lezen herhaaldelijk afgevraagd wat Ruijs met dit boek wil bereiken. Publiciteit natuurlijk. Maar het zou mij niet verbazen als het boek tot hetzelfde resultaat leidt als dat van de beschreven procedures.

.....
Paul Ruijs: Medische missers, juridisch gesjoemel
Uitgeverij Aspekt 2008.
ISBN 978 90 5911 628 3.
€ 19,95. (312 pp.)
.....